

ת"ד 9735/10/20 - מדינת ישראל נגד משה חי ריינר

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 9735-10-20 מדינת ישראל נ' ריינר
פני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד זרה

המאשימה

נגד

משה חי ריינר ע"י ב"כ עוה"ד שלגי

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו גרם תאונת דרכים, נזק וחבלה של ממש בגין נהיגה בקלות ראש, עבירות על סעיף 62(2) בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה ותקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה ולהלן פרטי האירוע:

ביום 23.6.19, בשעה 16:15 לערך, נהג הנאשם באוטובוס ציבורי זעיר בבני ברק, ברחוב בן יוסף לכיוון רחוב מנחם בגין ובהגיעו בסמוך לבית מספר 22, עצר ומהרכב ירד הקטין א.ב. ופנה שמאלה, לעבר חזית הרכב. הנאשם החל בנסיעה ופגע בקטין, שנחבל חבלות של ממש, כמפורט בסעיף 5 לעובדות כתב האישום.

הנאשם כפר באחריותו לגרם התאונה וטען, באמצעות באת כוחו: " **כופר באחריות לגרם התאונה. כופר בסעיפים 3 ו- 4. מוותרת בשלב זה על זימון הנפגע הקטין**". יצוין, כי בהמשך התייצב הקטין בבית המשפט לעדות וזאת לבקשת ההגנה.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עד תביעה מספר 1 - רס"ב (גימ') אלי צמח, בוחן תאונות דרכים (להלן- הבוחן), מטעמו הוגשו המסמכים הבאים: **ת/1** - דו"ח בוחן, **ת/2** - אסופת מזכרים, **ת/3** - לוח תצלומים, **ת/4** - תרשים, **ת/5** - הודעת נאשם מיום 24.6.19, **ת/6** - הודעת נאשם מיום 29.7.19.

עד תביעה מספר 2 - אידריס פאוזי, קצין בטיחות בתעבורה.

עד תביעה מספר 3 (ולא כפי שנרשם בפרוטוקול הדיון ש.ק.), א.ד., הקטין המעורב (להלן-הקטין).

עד תביעה מספר 4 (ולא כפי שנרשם בפרוטוקול ש.ק.), רס"מ דורון בהספקר, מטעמו הוגש דו"ח פעולה, שסומן **ת/7**.

כמו כן, הוגשו בהסכמה תעודות רפואיות של המעורב, שסומנו **ת/8**.

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

הנאשם נהג ברכב, כאמור לעיל והסיע תלמידים קטינים וזאת ללא מלווה ברכב.

בהגיעו למקום התאונה, עצר הנאשם את הרכב, הקטין ירד מרכב הנאשם, פנה שמאלה והחל לחצות את הכביש, מול חזית הרכב.

הנאשם החל בנסיעה, מבלי שראה את הקטין ומבלי לוודא כי הוא על המדרכה ופגע בקטין עם גלגל ימני קדמי של הרכב.

הקטין נחבל חבלות של ממש, שעניין שבר בירך שמאל, שהצריך ניתוח וקיבוע.

הקטין העיד כי ירד מהרכב, רצה לחצות את הכביש והרכב פגע בו וכי לאחר מכן, פונה באמבולנס לבית החולים. הקטין העיד כי כיום, חזר לתפקוד מלא.

הקטין נשאל והשיב כי הוא מכיר את הנאשם, שהיה מסיע אותו מדי יום וכי לרוב, היה יורד ופונה ימינה, על מנת ללכת הביתה.

הקטין נשאל והשיב כי במקום אין מדרכה מסודרת וזה "נראה כמו מזבלה" וכי לא הביט לעבר האוטובוס בטרם החל לחצות את הכביש.

עד תביעה מספר 3 הגיע למקום וערך את **ת/7**, שם ציין כי הרכב הוזז על ידי הנאשם, לפני הגעתו לזירת התאונה וכן, תיעד את גרסתו הראשונית של הנאשם, לפיה הילד ירד מההסעה, ניגש לחזית צד ימין של הרכב והוא לא ראה אותו, החל בנסיעה ועלה על רגלו של הקטין.

העד נחקר והשיב כי לא הזהיר את הנאשם בטרם תיעד את גרסתו ב-**ת/7**.

העד נשאל לגבי עדים והשיב כי אם היה עד לתאונה, הוא היה מציין זאת, אף כי לא רשם ב-**ת/7** שבדק ולא היו עדים ולגבי מצלמות במקום, השיב כי לא בדק זאת.

הבוחן הגיע לזירת התאונה בשעה 16:39 ותיעד את פעולותיו במסמכים שערך.

ב-**ת/1**, תועד ניגוב אבק על מעל לגלגל ימני קדמי, התואם את מקום הפגיעה של הרכב בקטין, לפי גרסת הנאשם.

הבוחן קבע כי שדה הראיה לפניו של הנאשם מוגבל בגלל מבנה הרכב, אך בשל היותו נהג ציבורי המסיע קטינים, היה עליו לוודא את מקום הימצאותו של הקטין, בטרם החל בנסיעה.

שדה הראיה תועד ב-ת/3, לוח התצלומים ובין היתר, קבע הבוחן כי מכיסא הנהג, היה לנאשם שדה ראייה, דרך המראה הימנית, עד לחלק האחורי של הרכב.

הבוחן מיקם את רכב הנאשם על פי גרסת הנאשם בזירת התאונה, משמאל לכלי רכב חונים ובאופן כזה, שלא ניתן למעשה לפתוח את דלת הרכב. לעניין זה, טען הנאשם כי בעת שהוריד את הקטין, חנו במקום כלי רכב, אך אינו זוכר באיזה אופן בדיוק עצר את הרכב שלו.

הבוחן נחקר והשיב כי לנאשם לא היה שדה ראייה לעבר הגלגל הימני קדמי של הרכב, אך היה עליו לנקוט בכל אמצעי הזהירות ולוודא כי הקטין חצה את הכביש, בטרם החל בנסיעה.

הבוחן נשאל והשיב כי לא היו עדים לתאונה וכי אין במקום מצלמות, שכן מדובר באזור בבניה.

הבוחן נשאל לגבי אחריות חברת ההסעות באשר לקיומו של מלווה ברכב והשיב כי אינו יודע מה האחריות של החברה וכאשר שאל את הנאשם לגבי המלווה, השיב הנאשם כי לא יכול היה לחכות עד ולכן יצא בלי מלווה.

עד תביעה מספר 2, העיד כי הוא קצין בטיחות ובין היתר, עורך ביקורות לחברת ההסעות בה מועסק הנאשם. לדבריו, הוא בודק פעם בחודש את בטיחות כלי הרכב ונותן אישורים בהתאם.

העד נחקר והשיב כי אין זה בתחום אחריותו לדאוג למלווה ברכב, אלא של בית הספר ושל הנהגים עצמם וכי העברת הדרכות לנהגים הנה בתחום אחריותו של בעל החברה.

העד נשאל אם נאמר לנאשם כי בהעדר מלווה אסור לו לנסוע והשיב כי לא נאמר לו.

בהודעתו במשטרה, ת/5, מיום 24.6.19, מסר הנאשם כי הוא משמש כנהג הסעות של תלמידי בית ספר וכי במועד התאונה נהג ברכב ובהגיעו למקום, עצר על מנת להוריד את הקטין ואחרי שזה ירד, ראה אותו על המדרכה הימנית, סגר את הדלת, הביט במראת צד ימין ולא ראה את הקטין ואז החל בנסיעה והרגיש שעלה על משהו. הנאשם מסר כי הילדים אמרו לו כי עלה על הקטין והוא עצר וראה אותו יושב על המדרכה ובוכה שכואבת לו הרגל. לדבריו, עובר אורח הזעיק שירותי הצלה.

הנאשם נשאל אם עבר הכשרות או הדרכות בנוגע להסעת תלמידים והשיב בשלילה.

הנאשם נשאל מדוע עבד ללא מלווה והשיב כי לרוב יש מלווה, אך באותו היום, המלווה לא הגיע מסיבות אישיות ולא היה לו זמן למצוא מלווה חלופי.

הנאשם נשאל והשיב כי ברכב היו, בזמן התאונה, כ-9 תלמידים, מהכיתות א' עד ג'.

הנאשם נשאל מדוע בזירת התאונה אמר לבוחן כי הקטין שכב על הכביש ולא על המדרכה והנאשם השיב כי לא אמר

דבר כזה ואישר שלא ראה את הקטין, אלא רק הרגשי כי עלה על משהו והוא משער כי הקטין נפגע מהגלגל הקדמי ימני של הרכב.

הנאשם נשאל מדוע אינו יורד מהרכב ומסייע לתלמידים לחצות את הכביש והשיב כי עשה זאת בתחילת השנה ולאחר מכן, התלמידים התרגלו לרדת לבד.

הנאשם נשאל והשיב כי נספיק לנסוע כ-20 עד 30 ס"מ עד שהרגיש כי עלה על דבר מה וכי המרחק בין דופן ימין של האוטובוס למדרכה היה בין חצי מטר למטר.

בהודעתו השנייה, ת/6, מיום 29.7.19, מסר הנאשם כי לא עבר כל השתלמות או הכשרה בנוגע להסעת תלמידים וכאשר הבוחן הציג בפניו מסמכים שמסר לו ע"ת 2 ועליהם חתם הנאשם, השיב הנאשם כי ייתכן ואלה מסמכים בחתימת ידו.

אציין כי המסמכים שבנדון, לא הוגשו על ידי המאשימה ואינם בידיעתו של בית המשפט.

להלן גרסת הנאשם, כעולה מעדותו בבית המשפט:

הנאשם העיד כי הוא עובד כקבלן משנה לחברה שעובדת עם בית הספר וכי אין כל חובה על פי חוק כי יהיה עמו מלווה ברכב.

לדבריו, הקטין הנפגע ירד תמיד באותו מקום ופנה ימינה לכיוון ביתו ואילו ביום התאונה, פנה שמאלה ולאחר מכן התברר, כי הלך לביתה של סבתו. הנאשם העיד כי ראה שהקטין עלה על המדרכה ולאחר מכן סגר את הדלת ולא ראה אותו, החל להתקדם ואז הרגיש שעלה על משהו, עצר וירד מהרכב והילדים ברכב התחילו לצעוק.

לאחר שירד, הבחין בקטין יושב על המדרכה עם רגל שמוטה ועוברת אורח הזמינה אמבולנס ובהמשך, הגיעה המשטרה.

הנאשם נשאל והוסיף כי רק לילדים בחינוך מיוחד יש חובה למלווה וכי הוא בתחילה ביקש מלווה כי התלמידים היו משתוללים ברכב, אך ביום התאונה, המלווה הודיעה כי לא תוכל להגיע ולא הייתה לו אפשרות למצוא מלווה תוך כמה שעות.

הנאשם נחקר והשיב כי הוא משמש כנהג הסעות משנת 2005 וכי ביקש מלווה לרכב כיוון שהתלמידים קטנים והוא לא הצליח להשתלט עליהם, אך ביום התאונה לא הייתה לו אפשרות למצוא מלווה חלופי.

הנאשם נשאל והשיב כי כאשר הקטין ירד מהרכב הוא עצמו ישב במושב הנהג ויכול היה לראות את הקטין, עד לשלב סגירת הדלת. עוד טען הנאשם כי אם הקטין היה פונה ימינה, הוא היה יכול לראות אותו במהלך כחצי מטר ואם מאחורי הדלת, דהיינו, שמאלה, לא יכול היה לראותו ולאחר שהקטין עלה על המדרכה, הוא סגר את הדלת, כיוון שחשב שהקטין ילך ימינה, כמו תמיד.

הנאשם נחקר והשיב כי ראה את הקטין עולה על המדרכה וכי יכול להיות כי היו מכוניות חונות והוא עצר לצדן, על מנת שלא להוריד את הקטין במרחק רב מביתו. עוד אמר הנאשם כי "אני מרגיש שהוא הולך הביתה".

הנאשם נחקר והשיב כי לאחר שסגר את דלת הרכב, לא יכול היה לראות את הקטין, אך סבר כי הוא הולך הביתה ולא

העלה בדעתו שהקטין ילך קדימה.

לשאלות בית המשפט, השיב הנאשם כי מילא אחר כל הקבוע בתקנה 83(ד) לתקנות התעבורה, לפיה: " **אדם המסיע ילדים ברכב להסעת ילדים לא יחל בנסיעה אלא לאחר שוודא כי כל הילדים השלימו את ירידתם מהרכב והתרחקו מנתיב נסיעתו**".

בתשובה לשאלת בית המשפט, אם עשה כל מה שאפשר כדי למנוע את התאונה, השיב הנאשם כי כל שאפשר זה לרדת מהרכב וללוות אותו הביתה וכי לא העלה בדעתו כי הקטין ירוץ קדימה, כי "**הסברה אומרת שהוא כל הזמן ילך ימינה**".

לאחר שנשאל אם לא יכול היה להמתין כדקה ולראות את הקטין, כיוון שידוע שילדים יכולים להיות בלתי צפויים, השיב תחילה הנאשם כי לא יכול היה לראותו בכל מקרה, בגלל רוחב העמוד של רכבו אך משהקשה עליו בית המשפט ושאל אותו אם לא יכול היה להמתין עד שיראה את הקטין במראה הפנימית של הרכב, מתרחק על המדרכה הימנית, כפי שסבר שיעשה, השיב הנאשם כי יכול היה- עמוד 22 לפרוטוקול, שורות 15-17.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את עדויות הצדדים ובחנתי את ראיות המאשימה, מצאתי כי אחריותו של הנאשם לגרם התאונה ותוצאותיה, הוכחה מעבר לכל ספק סביר ולהלן נימוקי:

1. הנאשם הנו נהג רכב ציבורי וככזה, חב בחובת זהירות מוגברת לציבור עוברי הדרך וביתר שאת לנוסעים ברכבו, קל וחומר, כאשר מדובר בנוסעים קטינים. בהקשר זה, נאמר, בין היתר בע"פ 1836/17 מדינת ישראל נגד אבו סיאם: "**ראוי אף לחזור ולומר את המובן מאליו, כי ההקפדה על כללי הנהיגה חלה על כל נהג האוחז בהגה ללא יוצא מן הכלל. עם זאת, חשוב להדגיש כי הקפדה זו חלה ביתר שאת על הנהגים המקצועיים המצויים תדיר על הכביש, ובכלל זה על נהגי ההסעות האחראים גם לשלומם וביטחונם של ציבור הנוסעים... על נהגים מקצועיים אלה מוטלת אחריות מוגברת לנהיגה קפדנית** (רע"פ 5423/11 סוואחרה נ' מדינת ישראל, [פורסם בבנו] פסקה ח (26.7.2011))."

בנוגע לחובת זהירות כלפי קטינים, נאמר למשל בעפ"ת 31207-08-12 טואפרה היתם נגד מדינת ישראל: "**בענייננו, כאשר מדובר בהולכי רגל שרובם ילדים, שהפסיקה הכירה בחובת הזהירות המוגברת כלפיהם לאור הסכנה הצפויה מהתנהגותם, ברור שהיה על המערער לצפות ולחשוש כי מי מהילדים שהלכו בכיוון נסיעתו, בכביש שהוא ללא מדרכה וללא מעקה בטיחות, עלול להתנהג בצורה רשלנית ולהתפרץ בפתאומיות וללא שיקול דעת לנתיב נסיעתו. מידת הזהירות הנדרשת מנהג רכב כלפי ילדים גדולה בהרבה מזו הנדרשת לגבי בגירים, ועל כן בנסיבות כגון המקרה שבפנינו חלה על המערער חובת זהירות יתרה והיה עליו לנקוט בכל אמצעי הזהירות כדי לצפות את הסכנה הטמונה בכך שילדים קטנים הולכים בצדי הכביש** (ע"פ 450/74 ראיין נעים ג'לי נ' מדינת ישראל, פ"ד ל (1) 214 (1975) ("עניין ראיין"); ע"פ 584/76 משה מזרחי נ' מדינת ישראל, פ"ד לא (2) 617, 620 (1977) ("עניין מזרחי");

ע"פ 61/82 דן נ' נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(3) 101, 107 (1984); רע"פ 9252/05 חוסאם אגבאריה נ' מדינת ישראל (17.1.06)...הימצאותם של ילדים קטנים ההולכים בצד כביש שהוא צר וללא מדרכות הייתה בבחינת "תמרור אזהרה אדום" למערער, אך הוא המשיך בנהיגתו כרגיל, ללא התחשבות בסיכונים הנשקפים מהתנהגותם הבלתי צפויה של הילדים, ולא נקט בכל אמצעי זהירות כדי למנוע את הפגיעה בהם".

2. טענת ההגנה המרכזית של הנאשם הייתה כי היה בטוח שהקטין יפנה ימינה על המדרכה וילך לעבר ביתו, כפי שתמיד נהג לעשות ועל כך הסתמך כאשר החל בנסיעה, מבלי שראה את הקטין, מהשלב בו סגר את הדלת.

3. הנאשם עצמו העיד כי אם היה הקטין פונה ימינה על המדרכה, היה באפשרותו לראותו במהלך כחצי מטר, בטרם סגר את הדלת ואילו הבוחן קבע לעניין זה, כי שדה הראיה ממושב הנהג, דרך מראה ימנית, הנו עד החלק האחורי של הרכב.

4. בנסיבות אלה וגם לגרסת הנאשם עצמו, כל שנדרש ממנו על מנת למנוע את התאונה, היה למלא אחר חובת הזהירות המוגברת שהוא חב כלפי נוסעיו הקטנים ולוודא כי הוא אכן רואה את הקטין פונה ימינה בשלב שטרם סגירת הדלת וממשיך את אותו חצי מטר אליו התייחס הנאשם או לחילופין לאחר שסגר את הדלת, לוודא כי הוא מבחין בקטין, דרך המראה הפנימית שלהרכב או דרך מראה ימנית, מתרחק מהרכב על גבי המדרכה ורק אז, להתחיל בנסיעה. משבחר הנאשם שלא לנקוט באחת מבין שתי פעולות פשוטות וקצרות אלה, הרי שהתרשל ולא עמד בחובת הזהירות הנדרשת ממנו.

5. הנאשם הסתמך, לגרסתו, על ניסיון העבר ועל "הרגשה", לפיהם, הקטין ילך ימינה לכיוון ביתו ולא נקט באמצעי הזהירות הנדרשים על מנת לוודא זאת. בבחירה בין התנהגות זהירה ואחראית להתנהגות רשלנית, בחר הנאשם בחירה שגויה, על דרך של הימנעות מפעולות פשוטות, כפי שפורט לעיל והקטין שילם את המחיר.

6. באשר לטענה כנגד הנאשם, כי נסע ברכב ללא מלווה, הרי שהמאשימה לא הראתה ובוודאי שלא הוכיחה, כי קיימת חובה לקיומו של מלווה כאמור. אציין שוב, מסמכים הנוגעים, כפי הנראה, לנהלי בטיחות וקשורים לעדותו של עד תביעה מספר 2, לא הוגשו על ידי המאשימה.

7. באשר לסיכומי ההגנה, הרי שאין קשר בין הנתען בסעיף 2 למקרה שבפני ולגבי סעיפים 7 ו-8, בחרתי שלא להרשיע את הנאשם בעבירה נוספת ומכאן, שאין לטענות אלה כל נפקות.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי, הוכיחה אשמת הנאשם מעבר לכל לספק סביר, ולכן אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ג' תשרי תשפ"ג, 28 ספטמבר 2022, במעמד הצדדים